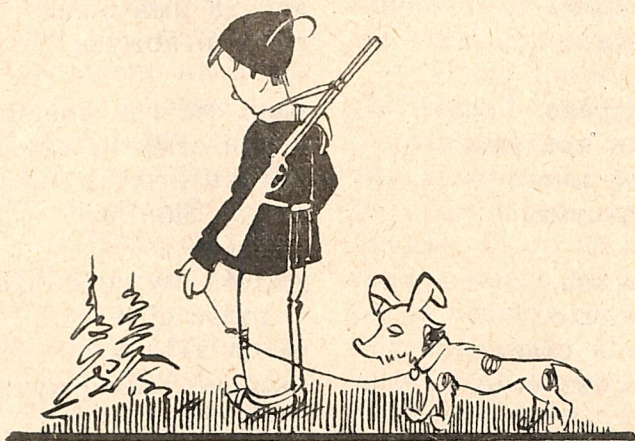

царството, но скоро му до-
мжнѣло за горитѣ и плани-
нитѣ, кждето съ единъ ударъ
на брадвата си събарялъ и най-
дебелия джбъ. Заедно съ мо-

мата той се върналъ пакъ тамъ,
сѣкълъ вѣковнитѣ гори, ловѣлъ
молниитѣ и се опасвалъ съ тѣхъ,
когато валѣло дъждъ въ пла-
нината.

Тодоръ Харманджиевъ

ГОГО МЛАДЪ ЮНАКЪ

Пушка взехъ на рамо,
чанта — на гърбина.
Викнахъ Шарка само —
да ми е дружина.

Не пристѣпилъ още
крачка презъ нивята,
гледамъ, че се пощи
Заю срѣдъ житата.

Дървена е, море,
ала като цѣкна —
рипна Заю горе,
тупна и не гѣкна.

Взехъ го. Ей гората.
Стигамъ на полянка.
Виждамъ вѣвъ тревата
Вълча и Лисанка.

Тя, си рекохъ, стана
кървава и мѣтна!
Бумъ! И възъ Лисана
Вълчо ми се гѣтна.

Всичко тамъ се слиса...
Азъ пристѣпихъ бавно,
дигнахъ Вълча, Лиса
и отминахъ славно.